

Arrest

**nr. 42 270 van 26 april 2010
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Gambiaanse nationaliteit te zijn, op 24 februari 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 14 januari 2010 houdende de weigering tot het terug in het bezit stellen van een identiteitskaart voor vreemdelingen.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 maart 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 april 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. LEYSEN, die loco advocaat E. DE WOLF verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker is in het bezit gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen geldig tot 27 juni 2012.

Op 29 juli 2008 is verzoeker ambtshalve afgeschreven uit de registers.

Op 23 december 2009 vraagt verzoeker om terug in het bezit te worden gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen.

Op 14 januari 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing houdende de weigering tot herinschrijving, aan verzoeker ter kennis gebracht op 28 januari 2010. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Deze vreemdeling heeft op 23/12/2009 gevraagd om terug in het bezit te worden gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen (C-kaart).

Na grondig onderzoek van zijn dossier ben ik tot het besluit gekomen geen gunstig gevolg te geven aan zijn verzoek. Betrokkene kan geen bewijzen voorleggen om aan te tonen dat hij niet langer dan een jaar afwezig was uit het Rijk sinds hij ambtshalve werd geschraapt.

Art. 39 § 7 van het KB van 08/10/1981 stelt dat : - “De vreemdeling die ambtshalve wordt geschraapt door het gemeentebestuur of van wie de verblijfstitel al meer dan drie maanden is verstreken wordt verondersteld het land te hebben verlaten, behoudens bewijs van tegendeel.”

Betrokkene werd ambtshalve geschraapt op 29/07/2008. Hij legt geen bewijzen voor van aanwezigheid sinds de datum van het voorstel tot schrapping tot de datum waarop hij zich aanbiedt bij het district Borgerhout om een herinschrijving aan te vragen. Meer nog, het nationaal paspoort dat betrokkene voorlegt, werd op 29/09/2008 afgeleverd door de Gambiaanse autoriteiten in Banjul. Uit het paspoort blijkt dat hij pas op 11/09/2009 vanuit Gambia is teruggekeerd via Portugal naar België. Er dient dus te worden aangenomen dat zijn afwezigheid uit het Rijk langer dan een jaar duurde, gezien betrokkene geen bewijs van het tegendeel levert.

Art. 19 van de wet van 15.12.1980 bepaalt dat: “§ 1. Een vreemdeling die houder is van een geldige Belgische verblijfs- of vestigingsvergunning en het land verlaat, heeft gedurende een jaar recht op terugkeer in het Rijk.”

Meneer komt m.a.w. niet in aanmerking voor het in art. 19 van de wet bedoelde ‘recht op terugkeer’.

Bij mijn beslissing heb ik eveneens rekening gehouden met alle relevante elementen in zijn dossier en met de documenten die door betrokkene werden voorgelegd.

Wettelijke basis: art. 19 wet 15/12/1980, art. 35 en 39 K.B. 08/10/1981.

De vreemdeling die in aanmerking komt voor het recht op terugkeer zoals voorzien in het K.B. van 07/08/1995 inzake het recht op terugkeer, heeft wel de mogelijkheid een verzoek in te dienen overeenkomstig artikel 9, alinea 3 van de wet van 15/12/1980 op basis van dit Koninklijk Besluit.”

2. Over de ontvankelijkheid

Verwerende partij is van oordeel dat het enig middel van verzoeker niet voldoende duidelijk is omschreven en in rechte onvoldoende is onderbouwd om als ontvankelijk te kunnen worden beschouwd. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen merkt op dat de verwerende partij in haar nota zelf een middel in de uiteenzetting van de verzoekende partij onderscheidt en erin geslaagd is deze vrij omstandig te beantwoorden en dat de verzoekende partij wel degelijk een rechtsregel aanduidt, met name artikel 40 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenbesluit). De exceptie van onontvankelijkheid van het middel en bijgevolg van het annulatieberoep, opgeworpen door verwerende partij wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het eerste en enige middel voert verzoeker aan dat hij meer dan 1 jaar in het buitenland is gebleven doch dat hij hiervoor een verklaring kan geven, met name het overlijden van zijn zus en zijn oom waardoor hij de leiding van de familie op zich diende te nemen. Verzoeker diende in Gambia alle noodzakelijke maatregelen te treffen met betrekking tot de verzorging van zijn vader en de financiële situatie van de familie. Bijgevolg was het door omstandigheden onafhankelijk van zijn wil dat hij niet in staat was om binnen de voorziene termijn terug te keren. Verzoeker is dan ook overtuigd dat artikel 40 van het Vreemdelingenbesluit op hem van toepassing is. Bovendien verblijft verzoeker reeds 22 jaar in België zonder ooit het land te verlaten.

3.2 Artikel 40, eerste lid van het Vreemdelingenbesluit bepaalt:

“De vreemdeling die overeenkomstig de bepalingen van artikel 39, § 2, 3, 4 en 5, het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats op de hoogte gebracht heeft van zijn voornemen het land te verlaten en er terug te

keren, en die, wegens omstandigheden onafhankelijk van zijn wil, niet in staat is geweest binnen de voorziene termijnen naar het land terug te keren, kan opnieuw in zijn vroegere toestand geplaatst worden bij de beslissing van de Minister of van zijn gemachtigde. (...)"

Artikel 39 van het Vreemdelingenbesluit bepaalt:

" § 1. De vreemdeling die het recht van terugkeer, bedoeld in (artikel 19, (§ 1,) eerste lid van de wet), wil genieten, moet :

- bij zijn terugkeer in het bezit zijn van een verblijfs- of vestigingsvergunning waarvan de geldigheidsduur niet verstreken is;

- zich binnen vijftien dagen na zijn terugkeer aanmelden bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats als hij meer dan drie maanden afwezig is geweest.

-Om het recht van terugkeer, bedoeld in artikel 19, § 1, tweede lid, te kunnen genieten, dient de vreemdeling die houder is van een EG-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetene zich aan te melden bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats, binnen vijftien dagen na zijn terugkeer, om te bewijzen dat hij de voorwaarden vermeld in dit artikel vervult.

§ 2. De vreemdeling (, houder van een verblijfs- of vestigingsvergunning,) die voornemens is langer dan drie maanden afwezig te zijn geeft het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats kennis van zijn voornemen om het land te verlaten en er terug te keren.

§ 3. De vreemdeling die houder is van een geldige verblijfs- of vestigingsvergunning kan het recht op terugkeer uitoefenen na een afwezigheid van meer dan een jaar op voorwaarde dat hij :
1 ° vóór zijn vertrek bewezen heeft dat hij zijn hoofdbelangen in België behoudt en het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats kennis heeft gegeven van zijn voornemen om het land te verlaten en er terug te keren;

2 ° bij zijn terugkeer in het bezit is van een verblijfs- of vestigingsvergunning waarvan de geldigheidsduur niet verstreken is;

3 ° zich binnen vijftien dagen na zijn terugkeer aanmeldt bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats.

§ 4. De vreemdeling die wenst in het land terug te keren na de datum waarop zijn verblijfs- of vestigingsvergunning verstrijkt, moet vóór zijn vertrek de (...) vernieuwing van die vergunning vragen.

§ 5. De vreemdeling (, houder van een verblijfs- of vestigingsvergunning,) die in zijn land zijn wettelijke militaire verplichtingen moet vervullen, moet alleen het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats kennis geven van zijn afwezigheid. (Bij zijn terugkeer) in België wordt hij van rechtswege opnieuw in de toestand geplaatst waarin hij zich bevond, op voorwaarde dat hij teruggekeerd is binnen zestig dagen na het vervullen van zijn militaire verplichtingen.

§ 6. De vreemdeling die zich bij het gemeentebestuur aanmeldt om aangifte te doen van zijn vertrek om een bepaalde reden, wordt in het bezit gesteld van een attest overeenkomstig het model van bijlage 18.

§ 7. De vreemdeling die ambtshalve wordt geschrapt door het gemeentebestuur of van wie de verblijfstitel al meer dan drie maanden is verstreken wordt verondersteld het land te hebben verlaten, behoudens bewijs van het tegendeel."

In de mate waarin verzoeker van mening is dat artikel 40 van het Vreemdelingenbesluit *juncto* artikel 39, § 3 van het Vreemdelingenbesluit op hem van toepassing is aangezien hij stelt meer dan 1 jaar in het buitenland te hebben verbleven door omstandigheden onafhankelijk van zijn wil merkt de Raad op dat noch uit het administratief dossier blijkt noch door verzoeker wordt aangetoond te voldoen aan de voorwaarden van deze bepalingen. M.a.w. verzoeker toont niet aan het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats op de hoogte te hebben gebracht van zijn voornemen het land te verlaten en er terug te keren. Verzoekers kritiek is bijgevolg ongestaafd en hij toont niet aan dat artikel 19 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 35 en 39 van het Vreemdelingenbesluit niet op hem van toepassing zijn.

Waar verzoeker stelt dat hij reeds officieel 22 jaar in België verblijf zonder ooit het land te hebben verlaten, mist zijn kritiek feitelijke grondslag aangezien uit de stukken van het dossier blijkt en verzoeker in zijn verzoekschrift tevens uitdrukkelijk bevestigt dat hij meer dan 1 jaar in het buitenland heeft verbleven.

Het eerste en enige middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig april tweeduizend en tien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN